

PERIÓDICH SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

EUSSEBI PLANAS.

Si quan jove va sè 'l tipo
modelo entre 'ls elegants,
avuy es, per sa elegancia,
lo primer dels dibuixants.
Tè un llapis que ningú iguala,
es fi, fecundo y graciós,
viatja, quilota pipas,
munta molt bè y cria gos.

LA EXPOSICIÓ DE PER RIURE

REVISTA CÒMICA.

La secretaria de l' Exposició universal va favorirme diumenje passat ab una targeta de convit per assistir á la benedicció no sè si d' aquell certámen qu' encare no s' ha obert, ó bè de aquells edificis que no s' han terminat encare.

Aquest afany de adelantar la benedicció de una cosa no acabada, no sè com explicarme'l.

Figúrinse que son amichs particulars de un don Francisco de Paula qualsevol, no precisament lo ciudadá benemérit, y que aquest don Francisco de Paula un día 'ls envía una esquila convidantlos á bateig.

Vostés, desitjosos de compláure'l, se presentan á casa sèva 'l día senyalat, á l' hora indicada, y naturalment, després de donarli la més afectuosa enhorabona, li preguntan:

—¿Es nen ó nena?

Figúrinse que D. Francisco respon:

—Encare no ho sabém.

—¿Cóm? ¿Que tal vegada no ho han mirat?

—Ca, es que á la criatura li falta encare un mes per neixer.

¿No es veritat que mirarían á D. Francisco de Paula ab certa extranyesa mesclada de compasió?

Donchs apliquin lo quènto á l' Exposició uni-

versal. L'únic consol qu' en tot cas los quedarà als que van disposar la cerimònia de la benedicció, serà 'l de poder dir:

— Desde 'l diumenje primer de Abril som una colla de *beneyts*.

Tornant á la targeta que 'm va ser remesa per assistir á un acte tant solemne, no puch menos de alabar lo bon gust y 'l luxu ab qu' está estampada.

Tot lo en ella degut á la litografia, es irreprotable.

Lo únic que no va agradarme tant es una noteta escrita ab tinta al péu de la invitació. La noteta conté una sola paraula que va esborronarme, la paraula *Etiqueta*, colocada entre paréntesis.

Sobre aquest particular, perméim alguna observació 'l Sr. Secretari general de l' Exposició Universal.

Jo, com á periodista declaro ara per sempre y una vegada per totas, que á tots los actes relatius á l' Exposició universal tinch l' intenció de assistirhi com á mer' observador y no com á actor, ó com agregat á cap comitiva oficial.

Per donar compte de una professò, lo primer que 's requereix es véurela desfilat, y per véurela desfilat, es condició indispensable no durhi hatxa. Per enterarse de una funció de teatro se necessita de un siti en la platea, en los palcos ó en lo galliner: es dir, tots los sitis son bons menos l' escenari.

Aixís es que al veure que m' havia d' *encasacar*, vaig abstenirme de fer us de aquella invitació.

Vestirse la casaca per anar á treballar, es cosa que, la veritat, vaig creure que no fa periodista. Los únics que per treballar se la posan, son los *garçons* d' *hòtel* y *restaurant*.

Comdemnat á no traspasar per lo motiu indicat las vallas de l' Exposició universal, vaig situarme en lo Passeig de l' Aduana per veure quan menos desfilat la comitiva.

Com l' hora senyalada era la de las dotze del mitj-día, pochos minuts antes de caure las piadosas, ja hi era. Y ara 'ls diré que si hagués pogut presumir que havían de tardar tan, m' hi hauria dut una cadira.

Y á propòsit: ¿no valdria més qu' en lloch de la paraula *Etiqueta* usessin la paraula *Puntualitat*?

Era la una bèn tocada quan van presentarse las carretetas ocupadas per las autoritats, individuos de la Junta de la Exposició y 'l cabildo catedral y precedidas de una secció de municipals de caballería. En l' últim cotxe hi anavan solemnement repatallats D. Francisco de Paula y don Jaime.

Molt boato y res interessant, ni pintoresch.

Ja casi m' acusava d' haver perdut inútilment tan bella estona, quan un xavalet de uns sis ó set anys que contemplava 'l desfile en brassos del seu pare, va indemnizarme de la molestia, ab una d' aquelles frases que únicament las diuen las criaturas.

Lo xaval anava contemplat ab infantil atenció lo pás dels carruatjes descuberts, y principalment los ocupats per capellans ab hàbits de cor, espectacle pochos vegadas vist. Acabava de passar la carreteta darrera, ocupada, com he dit avants pel bisbe y l' arcalde, y 'l nen digué:

— Papá escolti: ¿Y 'ls toreros que no passen?

Al entornarme'n á casa, ab més ganas de saludar la escudella que d' escoltar los discursos del bisbe, de D. Manuel Girona y de D. Francisco de Paula, plens de llochs comuns, ó de *Water closets*, per emplear la frasseologia á la moda, vaig sentirne un' altra.

— ¿Qué fan avuy á l' Exposició, que hi han anat tants capellans y 'l bisbe? preguntava un obrer.

— Res—va respòndreli un altre—hi sentit á dir que hi celebran uns funerals.

— Uns funerals ¿y per qui?

— Per l' ànima dels molts treballadors qui hi han pagat lo pato. Oh, y m' han assegurat que serà una cosa molt bona: crech que D. Jaime consagrarà ab *Champany*.

Lo gran *Hòtel* internacional está acabantse.

Es un edifici grandíós, estrany, originalíssim... Va sent tant més original conforme van adornantlo.

Los matxons ó pilans dels baixos están rodejats de uns capitells en forma de coronas. ¿Si serà una alusió á la monarquia moderna? Perque aquells matxons coronats sostenen molts menjadors y la moderna monarquia també.

Després hi ha un verdader despilfarro de pintura. Totas las nacions, algunas provincias y nopocas de las ciutats més importants del globo, están representadas per altres tantas pinturas inscritas en uns plafons que donan la volta al edifici.

Lo qual feya dir á un editor:

— Aquest es un magnífich *hòtel* ilustrat ab cromos.

Las reixas de l' entrada principal serían molt bonicas si no presentessin tantas punxas

Casi bè podria suprimirse 'l rétol que diu: «No se permite la entrada.»

Y podria suprimirse perque serán molt pochos los que s' atreveixin á passar... de por de punxarse.

Un dels detalls més significatius son los escuts que hi ha en las testeras del edifici formats per l' àguila de dos caps.

A un que trobava un xich estrany aquest adorno, li deya un intel·ligent:

— ¿Vosté pregunta qué tenen que veure aquests escuts ab una fonda? Jo li diré. Si en los escuts hi ha las àguilas, es simplement per indicar que l' arrós ab àliga serà una de las especialitats de la casa.

La proximitat de l' obertura de l' Exposició universal se coneix ab una cosa.

Totas las perruquerías han aumentat de cinch céntims lo préu de cada un dels serveys que prestan al públich.

Tots los perruquers imitan á D. Francisco de Paula que ja fa temps que 'ns está afeytant.

¿Y si 's contentés ab cinch céntims no més!... ¡De quin gust los hi abonariam!

Fará cosa de un any, ab motiu del frontis de la catedral, vaig dedicar un article á D. Manuel Girona, á propòsit de qual personatge, si mal no recordo, deya que aixís com al rey Midas de la Mitologia, tot lo que tocava se li tornava or, D. Manuel Girona no pot tocar res que no se li torni negoci.

L'únich que toca y no se li torna res, es lo violí.

Pero tot lo demès, negoci sempre.

Ara últimament s' ha posat de manifest una vegada més aquesta terrible fatalitat.

A l' objecte de destinar lo solar del quartel de la Guardia-civil a la construcció del Ateneo barcelonés, va empèndres la construcció de un nou quartel de la Guardia-civil en lo carrer de Ausias March. Ha donat la casualitat de acabarse l' edifici un mes avants de inaugurarse l' Exposició, y al veure'l tan bonich, tan nou, tan capàs, D. Manuel s' ha dit:

—L' Ateneo ja s' esperarà: la Guardia-civil ja s' esperarà: tothom s' esperarà. Lo qu' es aquest edifici, mentres duri l' Exposició, no l' usufructuará ningú més que jo que l' hi construhit. Es un quartel ¿veritat? Donchs jo 'l faig fonda.

Y ja tenim un altre *hótel* en campanya.

Lo estrany es que no se li haja ocorregut efectuar la permuta avants, y establir la fonda en lo quartel vell de la Rambla, qu' está més bèn situat que 'l quartel nou del Ensanxe, y que li hauria permès fer una activa competència a las fondas del Orient y de las Quatre nacions.

Vaja, jo encara 'l feya més espavilat.

De totas maneres, será un dels atractius més curiosos de la próxima Exposició veure a don Manuel Girona convertit en fondista. Perque, estiguin segurs que si hi ha negoci a fer, D. Manuel farà crrear la fonda pèl seu compte, desempenyant alternativament los càrrechs de Coch y de Comissari regi de l' Exposició. A certas horas del dia vestirà la casaca brodada y 'l barret de cresta, y en las restants, y sempre que no haja de assistir a un acte oficial, lo trobarán ab lo devantal y la gorra blanca, empunyant l' escumadora, ab la mateixa magestat ab que un rey empunya 'l cetro.

Acabém ja la revista ab una noticia.

Entre 'ls espectacles que 's preparan, se diu que vindrá Mr. Cavanna ab una magnífica collecció de fieras.

Y s' afegeix que s' han fet alguns tractes particulars ab lo domador, per adquirir per compte del Ajuntament quan l' Exposició 's tanqui, la indicada collecció zoológica y establirla en lo Parch ab caràcter de permanent.

Sobre aquest particular, crech que l' Ajuntament podria estolviarse un gasto inútil.

Terminada l' Exposició no faltarán fieras a Barcelona.

Calcúlin no més l' actitud dels acreedors que presentin comptes al Municipi sense poderlos realisar y en punt a fieresa diguin si tindrán que veure res ab ells las alimanyas de Mr. Cavanna.

P. DEL O.

REUNIÓ FAMILIAR.

Sortia de casa l' altre vespre sense rumbo ni nort y ab un humor de tots los diables, quan per un moviment instintiu me ficó la ma a la butxaca y tropesso ab un paperot enmatxucat, que qui sab los días que hi jeya.

—¿Qué deu ser!—

Lo desplego ab tot cuydado, per no enjagarlo a rodar, y llegeixo:

«Reunión familiar.—Se invita a V. a la función

dramática que se verificará el domingo 1.º de abril a las nueve en punto de la noche...»

—¡Calla! ¡Te rahò! Vet' aquí una cosa que ja havia olvidat. ¡La reunió familiar de casa 'l senyor Joanet! ¡Tantas vegadas que m' ha vingut xiulant las orellas porque hi vagi...! Veyám; tot será matar lo rato: 'm sembla que més aburrit que ara no hi estaré pas allí... ¡Nada! Cap a casa 'l senyor Joanet.—

Eran ja dos quarts de deu; la funció devía, pues, haverse comensat estona há. Circunstancia favorable que 'm permetería introduhirme en la reunió sense ser notat, y sobre tot, sense véurem obligat a saludar a tothom y fer un' hora de cumpliments.

Arribo a puesto, pujo 'ls tres pisos d' una escala no gayre cómoda ni massa clara, y truco a la porta del senyor Joanet.

—¡Endavant!— crida una veu interior.—¡Pitji la porta! ¡ja es obert!—

—Aném—vaig dirme—si que realment es bèn familiar tot aixó.

Y apretant la porta 'm fico a dins.

La funció no s' havia comensat ni molt menos.

La sala d' *espectacles* estava plena d' una abigarrada concurrencia de varias edats, sexes y colors. Ningú 's podia bellugar: potser hi havia trenta personas. En apariencia no sembla molt; pero si 's tèn en compte que en aquella sala apenas n' hi caben vint, ja 's compendrán una mica més los apuros y 'ls fatichs dels pobres convidats.

—¡Hola!—'m diu lo senyor Joanet al reconéixer.—¡Ditxosos ulls que 'l veuhen per aquesta casa! ¡Ja 'm pensava que no vindría may!

—Donchs ja veu com s' equivocava. Y, pues, ¿qué no han comensat?

—¡Cá! Encare n' hi ha per rato.

—¡Com en las invitacions diu a las nou!

—¡Oh! No miri prim: aquí tot es familiar; no 's gastan cumpliments ni etiquetas. Se comensa quan se pot y s' acaba quan nos cansém...

—Aixís, aixís s' ha de fer...

—¡Per supuesto! Quan lo noy gran va demanarme per fer teatro, ja li vaig dir:—Bueno, fés lo que vulguis; pero t' adverteixo que no vull *fumillos* ni aristocracias; una reunioneta familiar pera passar la vetlla, y en paus.

—Y va dir molt bè.

—Ja veurá, vingui, vingui, que li buscaré puesto... estará un xich estret; pero ja sab, en pisos petits no 's poden trobar totas las comoditats... ¡Ey, Eugenio, ajúpat, que aquest senyor passarà per damunt teu! Salti vosté... aixís no haurém de donar la volta... Bravo! Segui allí...

—¿Ahónt? ¿Si no veig puesto en lloch?

—Sí... al costat d' aquella senyora del vestit vert... ja hi cabrá, ja... ¡Senyora Manela! ¡fássim lo favor de molestarse una mica per aquest jove... déixili un trosset de asiento! ¿Veu? Ja hi pot anar... ¡Aquí tot s' arregla!—

Després de sufrir una dotzena d' esbufechs de la senyora del vestit vert, que 's belluga ab tanta agilitat com una calaixera y que necessita tres assientos com los que tèn, logro enquibirme en una especie de esqueta, posat en premsa entre la senyora en qüestió y un fulano del mateix calibre y proporcions, que per anyadidura ensuma rapé cada dos minuts.

La boca del escenari es lo march d' una arcoba: 'l teló, que corra de l' un costat al altre, pera donar pas als cómichs que entran y surten, no es més que una cortina de rovell ab pedasos de color blau turquí.

—¿Quina comedia fan?—pregunto á la senyora del vestit vert, per veure si enrahonant puch renovar l' ayre dels meus pulmons.

—No es cap comedia, sino un drama.

Aquesta observació 'm fa obrir l' ull: una dona que sab distingir entre drama y comedia no es una vulgaritat y mereix cert respecte.

—¿Drama? ¿Y 's titula...?

—*El conde Maximiliano ó un amor sin correspondencia.*

—No l' havia sentit anomenar may.

—¡Ja ho crech! ¡Com que avuy s' estrena!

—¿Aquí?

—Sí senyor: lo mèu fill l' ha escrit: está en vers y tè nou actes.

—¿Lo sèu fill tè nou actes?

—¡Lo drama! .. ¿que se 'n burla? Donchs ja 'l veurá. L' han llegit personas de talent y que á Barcelona se 'n fa cas, y han dit que 'l drama tè condicions.—

Entre la mamá del novell autor y jo s' entaula un animat diálech que amenassa acabar Déu sab cóm, quan lo senyor Joanet se planta al mitj de la sala, imposant silenci á tothom.

—¡Fassin lo favor de callar! Va á comensar la funció. Ramonet, tú qu' ets á la vora, vés si fas corre la cortina... ¡Aixís! ¡Prou!

Y 's comensa la solemne representació del drama del fill de la mèva vehina.

Al principi 'm fa venir rodaments de cap; pero després, acostumatme á las tumultuosas cascadas de disbarats y poca-soltas que rajan de las bocas dels artistas, acabo per divertirm'hi de veras.

Lo primer galan es lo fill gran del senyor Joanet; la dama jove la noya del entressuelo y 'l traydor lo mateix autor de l obra.

Alló no sembla ja l' Odeón ni l' escorxadador, sino lo *Spoliarium*; tot just s' han fet dos actes y ja s' han assassinat set cossos grans y dugas criaturas. Se coneix que 'l conde Maximiliano gasta mals jóchs y que l' amor sense correspondencia ocasiona moltes atrocitats.

A pesar de tot, la senyora del vestit vert crida al sèu fill, —es á dir, al autor—al final de cada acte y sempre que li passa pel cap ó á la escena hi ha alguna mort ó roban á la dama.

Abocant versos que semblan talment fets ab un filabarquí y trinxant gent com qui trenca avellanas, lo conde Maximiliano va acabant la vida pèls seus passos contats y 's mor' á la vista del públich, quan la dama, que ha quedat viuda fa cinch minuts, vé corrents á dirli que tot se pot arreglar, y que si vol despatxar los papers, poden casarse qualsevol vespre.

Desgraciadament lo conde ja ha fet á tots y llensa l' últim sospir dihent aquestos dos versos á la ingrata que l' ha fet gastar de la perdú á copia de desayres: *

«¡Huye, perversa, que mis días ya acabo!...

»¡A burro muerto... la cebada al rabo!»

La senyora del vestit vert aplaudeix; lo sèu fill surt á la escena saludant á sa mare que li pregunta quina hora es; lo senyor Joanet corra á apagar lo quinquè del escenari per no gastar petroli inútilment y la reunió se aixeca rihent, plorant, xiulant, aplaudint, picant de peus y demostrant las sèvas impresions tot lo familiarment possible.

—¿Qué tal?—me diu lo senyor Joanet, radiant d' alegría, tot acompanyantme á la porta...—¿qué li sembla? Una verdadera reunió familiar ¿eh?

—Si senyor; pot estarne ben segur...

—Donchs ja ho sab: tots los diumenjes es lo mateix. Sempre que tingui 'l gust de venir, me farà un verdader obsequi.—

Y al sortir del pis, veyent la escala més fosca que una gola de llop, lo senyor Joanet exclama ab la major frescura:

—¡Tè rahò! Lo gas ja es apagat. Miri, vosté que baixa davant, tingui la bondat d' anar encenent mistos, perque aquestos senyors s' hi vejin... Y quan siguin baix, vosté mateix cridi al vigilant, que sempre es per aquí á la vora, y ell los obrirá la porta... ¡Aixís m' estalviaré 'l baixar jo!

—Bueno, bueno, ho farém aixís mateix, senyor Joanet—li responch, trayent la capsa de mistos.

Y en veu baixa murmuro:

—Ja m' havían dit que aixó era *familiar*; pero tan... ¡tan!... la veritat, no m' ho pensava.

A. MARCH.

UN RASGO.

Per l' Ensanxe tot tranquil á las dotze de la nit passa un senyor molt lluhit, de *porte* molt *varonil*.

Ab lo cap fa moviments are pausats, are vius, bastant significatius, ¡com si tingués accidents!

De prompte al tombá un cantó tres *ratas* (que deuenh sè, primé, según y tercé)

se tiran sobre 'l senyó', y al punt, d' un modo brutal lo registran desseguida.

Mes... ¡oh sort, sort benehida! lo senyor no porta un ral.

Y acabat de registrá un dels tres diu molt *amable*:

¡Quí ho diria! ¡¡Miserable!!

¡Corre! ¡Vés! ¡Ja pots *guillá*!

Mes nostre héroe (que en justicia no déu anar molt depressa) s' aixeca primer, s' endressa,

s' espolsa un xich la bruticia, dirigeix una mirada als que li han dat la brometa y respón ab veu clareta tot fent una barretada:

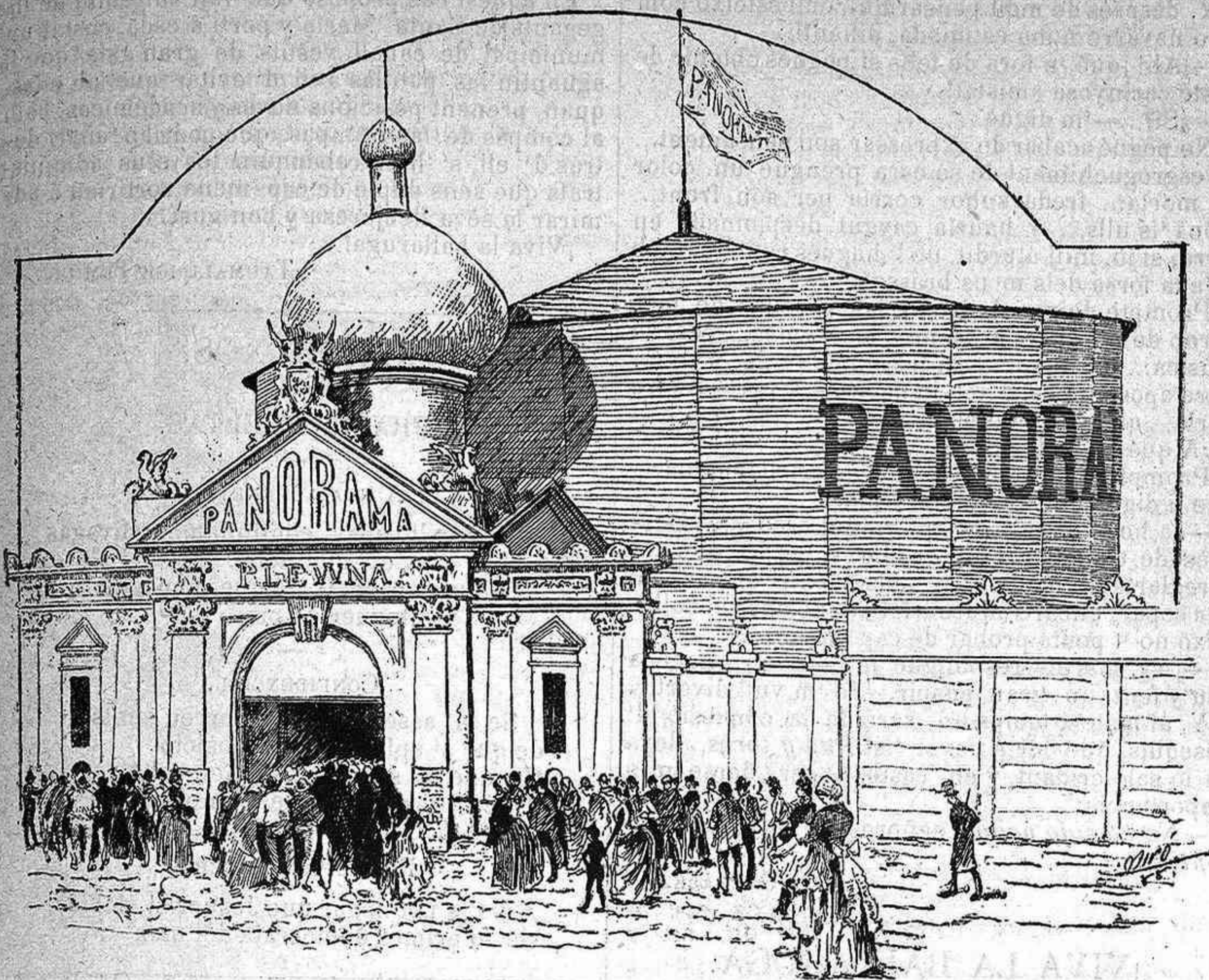
—*Amigo*: Ningú diria 'l gran favor que m' héu fet, pues ab lo susto m' héu tret un fort singlot que tenia.

J. LAMBERT.

EN LO BALL.

No podía donarse un pas per la sala; tan plena estava d' encisadoras ponselletes y joves presumits. Per l' aire que 's respirava, carregadíssim de fragancias de tota mena, semblava 'l local un saló de perfumería. Un fort remoreig feya impossible entendre á ningú: era precis que un s' atansés molt á la voreta dels rotllos pera compendre las diferents conversas que formavan aquell burgit. Lo sostre semblava la tapadora qu' amagava 'l bull de calentadas passions.

Aquí una parella disputa acalorada, com si fos un assumpto polítich, un petit desdeny passat.

¡No hay más allá! No pot darse cosa més ben acabada, ni may s' ha vist tanta gent empenyentse en una entrada.

Si la gran Exposició resulta fluixa y no dona, sòls per aquest *panorama* tothom vindrà á Barcelona.

Allá s' enflan, plens d' ximpleras románticas, fins al panell del campanar, *ensomniant l' escar-dalenca véu de un trovayre*, carregat de llauna y ferro com un estanya-paellas.

Un xich més avall dugas vellas, que tot l' any tenen butlla, retallant á tothom defectes que ellas may poden deixar. Pèl mitj dantse *tono un pájaro verde*; y un servidor de vostés fent lo burinot per tot arreu.

Verdaderament, si durès gayre un intermedi, fora per aburrir. Pero ja l' orquesta fa la senyal, y tothom se 'n va al seu puesto, per satisfer los compromisos contrets avants, (anava dir en la oposició), perque en una sala de ball casi no hi ha ningú que no estiga compromés.

Per fi sona la música ab una engrescadora polka que 'ls peus ballan tots sols.

No han passat dos compassos, y ja 'ls balladors trepitjan la tova alfombra, com si fossen trepitjadors de rahims qu' anessin á preu fet.

Ja tothom balla, com qui diu, y jo 'm miro l' ase. Y aixó no fa per mí, perque (no sè si ho saben), jo soch un jove *corrido*.

Embesteixo á las senyoretas que trobo desocupadas demanantlashi per favor que 's dignin ballar ab mí, y la una per fas, l' altra per nefas, me donan carabassa, quan jo més ganas tenia de bon filet.

Ja feya 'l pensament de dirme que las polkas son massa cansadas per un home corrent, quan filo una noya més maca qu' una dobla de quatre.

Y vès ¡quí l' havia de veure en aquell recó tan

amagada!... Me n' hi vaig de dret, li demano que m' acompanyi á saltar; pero ella s' hi pensa, y diu:

—No 'm faria res ballá ab vosté; pero, ja ho veu, no vaig prou bè, perque... no he vingut per pendre part en lo ball.

—¡Oh! no hi fa res; millor, jo prefereixo la bondat al luxo;—responch dantme ayres d' home despreocupat. Y prompte 'ns varem perdre en aquell gran dipòsit d' argent-viu en forma humana.

Encare no havian donat un tom de sald, fent jo esforços pera probar qu' era 'l primer bolero de la colla, quan reparo qu' ella pert lo compás, m' estreny fort, mitj gira lo cap, llensa apesarat sospir, y... segueix ballant.

Jo per dirli alguna cosa li pregunto:

—¿Qué 's mareja?...

—Nó,—'m contesta;—no es res...

—Donchs, seguim;—penso jo.

Y mitj de rehull me la miro... ¡Qu' era hermosa!... Uns ulls negres, vius y penetrants... voltejats per un cercol de foch... galdas esgroguehidas... llabis vermellosos moradenchs... en fi, era una interessantíssima figura que, no puch negarho, me cautivá com may m' havia succehit.

—Quí sab,—vaig pensar,—si aquesta noya s' hauria enamorat de mí.

Y comenso á fer castells en l' ayre, que ja ni sabia ahont era ni que feya.

—Pero, pit y fora—dich jo,—sapiguemho de cert si m' estima.

Y, després de molt pensarmhi, embesteixo com toro navarro á ma estimada, dihentli:

—¡Ah! ¡qué 'n fora de felís si pogués obtenir de vosté carinyosa amista!

—¿Sí?...—'m diguè...

No pogué acabar de expressar son pensament... L'esgroguehiment de sa cara prengué un color de morta... freda suhor corria per son front... tancá 'ls ulls... y hauria caygut desplomada en terra, si jo, mitj aturdit, no l'hagués retinguda ab tota la forsa dels m'us brassos.

Prompte deixan de ballar las parellas de més aprop de nosaltres y després las demès.. para la música... entre varios la treyém del saló; y en un altre aposento se fa tot lo necessari pera retornarla... que costa no poch.

¿A qué 's debía aquell accident?

Prompte 'm tragué de duptes sa bona mare, que li diguè entre reganys y plors:

—Ja ho veus. No m'has volgut creure... Després de treballar tant de día y perdre nits per arreglarte un mal vestit, sense tenir quartos ni per sopar; encare aquesta fatlera de anar al ball... Aixó no 't podia probar de cap manera...

—¡Ay, mare!—respongué la filla ab apagada véu y fent un gran suspir.—Jo 'm vull divertir.

Y al mateix temps un xaró de la comissió d'obsequis, que devia haver vist *Pan y toros*, deya en lo saló cridant, y en castellá pera darse més importancia:

—No ha sido nadie, señores. ¡Puede el baile continuar!

F. T. y GONZÁLEZ.

¡VIVA LA BALLARUGA.

Digan lo que vulgan los descontentos, pero consti qu' es un trunfo dels que no 'n corren.

Ell posa primeras pedras.

Ell entaruga carrers y plassas.

Ell fa apendre 'l francés als municipals.

Ell protegeix als perruquers.

Ell, per ell tot sol, organisa una murga.

Ell fa posar cascos de guerrero y calсотets blanchs en forma de pantalons... d'home á los dependientes de su Autoridad.

Ell fa Exposicions Universals.

Ell fa colocar *confessionaris* á cada cantonada.

Ell permet que ab anunciadoras s'intercepti la corrent dels aires.

Ell fa surtidors y lagos... interinos.

Ell fa netejar fanals y estátuas.

Ell...

Pero tot aixó, está clar, pagant la Pubilla.

En cambi, particularment, cada dia, de una á dos de la tarde, van á casa seva á ensenyarli de ballar... á l'istil aristocrátich.

De modo que tenim un arcalde que á més de possehir molts títuls y condecoracions que serveixen per enaltirlo, pren lliçons de ball, pera ser un émulo d'en Xirivía.

Aixó fa que m'acudi un dupte: ¿perqué será que don Paco apren de ballar?

¿Será per poguer, personalment, implantar lo bon gust entre 'ls que, amants de Terpsicore, s'entregan ab entusiasme en brassos de son plaher predilecte en los salons del carrer de la Canuda?

¿Voldrá pendre part en los bailes y danzas populares y callejeros ab los quals s'inaugurarà la Exposició?

En aquest cas propono que vaji entremitj de 'ls gegants de Santa María y porti á cada costat un municipal de caball vestits de gran gala que li aguantin las patillas á fi d'evitar que ab ellas, quan, prenent posiciones novas y académicas, balli al compás de las trampas, que podrian anar detrás d'ell, s'li entrebanquin los seus administrats que sens dupte de cap mena sortirian á admirar la seva lleujeresa y bon gust.

¡Viva la ballaruga!...

TAUMALIPICH TEMIUG.

CAPRITXOS.

FRASES SUELTAS.

A UNA AURENETA.

Tú per l'espai, continuament divagas y ets molt felís.
Ta ditxa consisteix en que no pagas lloguer de pis.

CONFIDENCIAL.

Se m'assegura—que corren vents de que s'aplassa—l'Exposició.
'Ls que ho susurran—tenen rahó;
¡Qué s'obri 'l dia—dels ignosents...!

FILOSÓFICH-LLIBERAL.

No 's pot negar que Jesucrist, debía ser lo primer demócrata del mon

CONDEMNAT A CAPA PERPÉTUA.

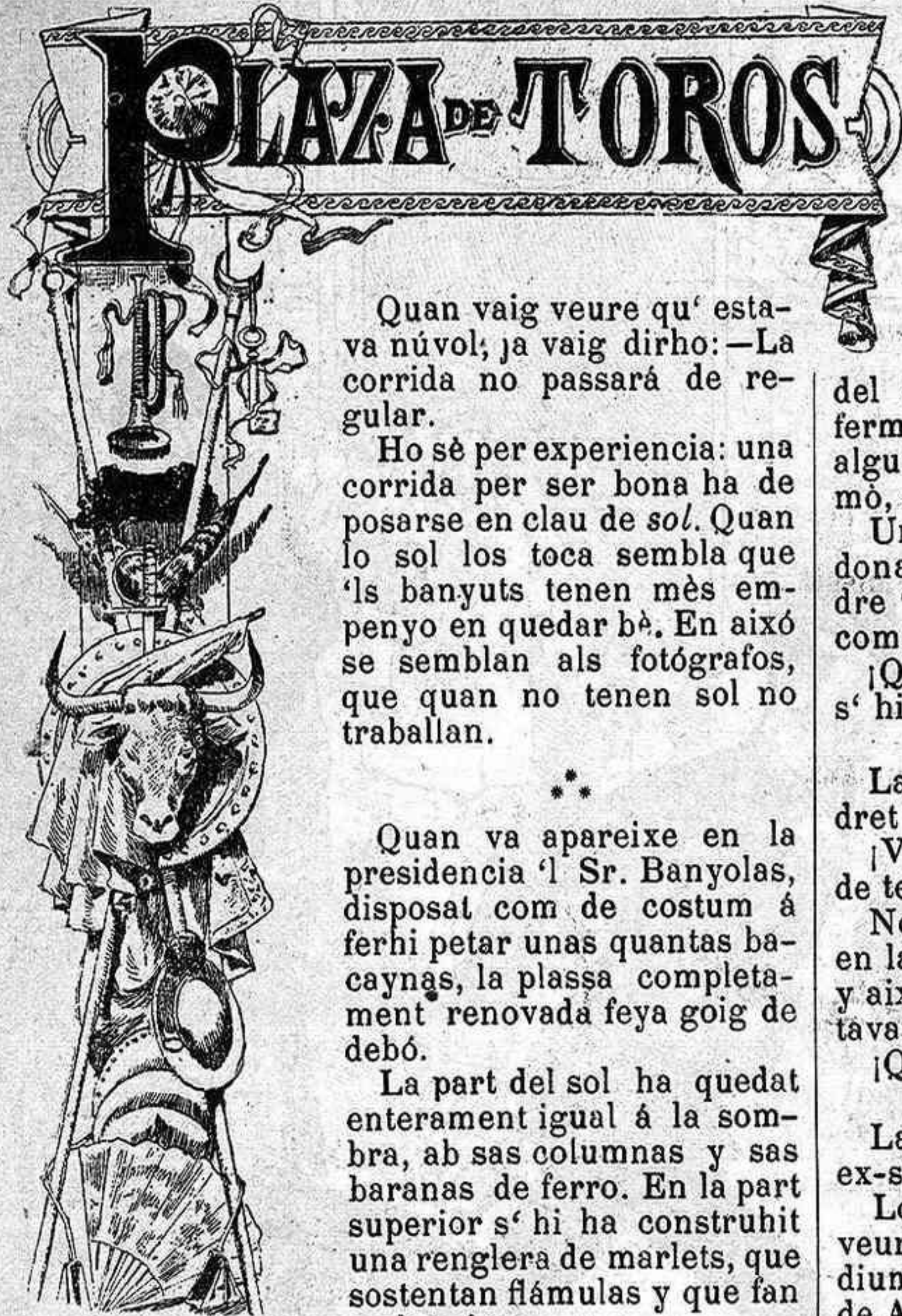
—Jo crech que d'aquestos cambis ne té la culpa 'l govern...
¡Ves quin temps més poca solta!
Ja torném á sè á l'hivern...

perque apesar de sa sabiduría
no hi sentit may que se fes dir lo *don*.

LO MÉS CORRENT.

Un pensament seductor
(parodiant á Campoamor)
pero que á mí no m' halaga.
«En este mundo traidor
todo es según el color.....»
del diner ab que se 'ns paga.

J. LAMBERT.

Quan vaig veure qu' esta-
va núvol; ja vaig dirho:—La
corrida no passará de re-
gular.

Ho sé per experiència: una
corrida per ser bona ha de
posarse en clau de *sol*. Quan
lo sol los toca sembla que
'ls banyuts tenen més em-
penyo en quedar bè. En aixó
se semblan als fotógrafos,
que quan no tenen sol no
traballan.

Quan va apareixe en la
presidencia 'l Sr. Banyolas,
disposat com de costum á
ferhi petar unas quantas ba-
caynas, la plassa completa-
ment renovada feya goig de
debó.

La part del sol ha quedat
enterament igual á la som-
bra, ab sas columnas y sas
baranas de ferro. En la part
superior s' hi ha construït
una renglera de marlets, que
sostentan flámulas y que fan
molt goig.

Predomina per tot arréu lo color vermell y
groch, ó sigan los colors nacionals que son los
mateixos que últimament predominan també en
las expendedorías de tabaco de la Societat arren-
dataria.

Ab rahó ha dit no sé qui que la unitat nacional
está sellada ab sanch en las plassas de toros. Se-
gueixin totas las provincias y en totas hi trobaran
grans diferencias de costums y de carácter; pero
l' afició á aquest espectacle es igual en totas.

Parlém ja de la corrida del diumenje.

La veritat es que arribo un xich tart per es-
criure'n una ressenya detallada; pero aixís y tot
haig de férlose'n déu céntims.

Los tres primers Benjumeas que al igual que
'ls demés eran de bona presencia y estaban més
armats que D. Francisco quan fa Exposicions
universals, van donar molt joch. Los tres darrers
van aplomarse fentse una mica pesats.

Cara-ancha qu' en lo primer va sostenir una
brega molt lluhida, despatxá al tercer de una

magnífica estocada que li valgué l' orella y trobá
'l quint tan fora de joch, que tots varem perdre
la paciència, ell de treballar y nosaltres de veure
com treballava.

Magnífich trasteig lo de 'n Gallito ab lo segon
toro, compost de passes molt cenyits y giravol-
tas, á frech de banya; mort molt regular al quart;
y al sisé es ahont va lluhirse, primer ab un
quiebro posantse ajonellat y per últim ab una es-
tocada, tan més bona y efíca, quan ningú se la
esperava, dat que 'l toro era dur y 's resistía á
que li refrendessin lo passaport per l' altre barri.

De banderillas van posarse'n pocas ab
lluhiment; de las demés algunas van
caure á l' arena.

En cambi, ab las picas va notars'hi
molt bona voluntat.

Lo toro quart va jugar una mala passa-
da al picador Alonso (a) Xato.

Havía entrat en sort, casi sota 'l palco
de la presidencia, quan flaquejantli la
rossa, va caure de pit sobre las banyas
del animal que va voltejarlo. Trasladat á la en-
fermeria, 's vejé que tenia una ferida al pit de
alguna gravetat, pues deixa en descubert lo pul-
mó, sense interessarlo.

Un altre picador, Amaré, en lo toro sisé, va
donar una cayguda tant tremebunda, que va per-
dre 'ls sentits, per qual motiu van portarlo á fer
companyia al pobre Xato.

¡Qué s' hi ha de fer! En aquesta bugada sempre
s' hi espatlla algun picador.

La part més dolenta de la corrida correspon de
dret als catxeteros.

¡Vaya un pols més insegur! Per forsa havian
de tenir febre.

No podían punxar 'ls animalons qu' estaban ja
en las ansias del últim transit, sense despertarlos
y aixeribirlos. Qualsevol hauría cregut que por-
tavan la punta del catxete untada de cordial.

¡Quina manera de aixecar morts!

La plassa estava plena á curull pèl costat del
ex-sol, y molt animada en la sombra.

Lo públich n' eixí bastant satisfet, y desitjós de
veure las hassanyas que 's preparan pèl próxim
diumenje en que la lidia dels toros andalusos
de Arribas germans, está confiada á n' en Maz-
zantini y al Espartero.

Ja 'ns hi veurém ¿veritat?

PEP BULLANGA

PRINCIPAL.

EL RAPTO DE LAS SABINAS.

Es una comedia original del mateix autor de
Guerra en tiempo de paz, y que, al igual que
aquesta, al fer lo viatge de Viena, d' hont es filla,
á Barcelona, ha passat per Italia, enganxantseli
alguna cosa de la terra dels macarrons.

A Italia transcorra l' acció de l' obra. Un pro-
fessor de Institut ja vell, home estemordit per la
seva dona qu' es una fiera, troba entre 'ls seus
papers lo manuscrit de una tragedia titulada «El

LA NOSTRA GENT. — (Dibuix de Mariano Foix.)

!!! Agéuio !!!

rapto de las Sabinas» que havia compost quan era jove, y en l'afany d'estrenarla, cau en mans del Sr. Tromboni, director de la companyia dramática que actúa en aquella localitat.

La representació de la tragedia y las angustias del professor per posarla en escena d'amagat de la seva dona, tot aixó combinat ab los incidents á que dona lloch l'escapada de un jove de la casa paterna, qual senyoret forma part de la companyia Tromboni, en calitat de galan jove, y ademés ab l'intervenció de un matrimoni format de la filla gran del professor y un metje, donan lloch á un cùmul de situacions divertidas, basadas la majoria d'ellas en l'equívoch.

L'obra es lleugera, agradable y entretinguda. Té menos frescura y es menos espontánea que la *Guerra en tiempo de paz* y acaba de una manera sobtada y un xich á la forsa; pero aixís y tot deixa veure á cada moment una má hábil en combinar situacions cómicas y sumament experta en lo maneig del diálech.

L'acte primer es senzill y té un incident—lo copo de la carta del professor per la seva dona—qu' es de molt efecte.

En l'acte segon, més fluix que l'anterior, hi ha de notable lo viatge circular de un bitllet de cinch centes pessetas, que després de passar de má en má torna á la butxaca del professor, son apurat duenyó.

L'acte tercer es lo millor de l'obra. Produheix un efecte que arranca las riatladas y 'ls aplausos del públich l'estratagema de que 's valen tres personatjes per assistir al teatro, no menos que l'efecte final, quan l'actor Tromboni 's treu l'abrích y 'l sombrero, apareixent vestit d'emperador romá.

Aquí podria acabar la comedia; pero l'autor hi afegeix un acte quart que presenta escás interés y menos novetat. Es la part flaca de la producció.

En l'execució sobressortiren las Sras. Tubau y Gambardela. La Sra. Alverá exagera la nota de mamá-sogra: ab una mica més de suavitat lo tipó resultaria més conforme á las condicions de la comedia. Lo mateix hem de dir respecte del senyor García, que apareix molt amanerat en lo seu paper. En cambi 'l Sr. Manini dona al seu lo degut carácter, sostenintlo desde 'l comens al final de la producció. Per últim, los Srs. Amato y Peña contribueixen al bon conjunt de la representació.

La pessa «*Los trasnochadores*» es una de tantas de las que 'ns envían los ingenios de la corte. Consisteix en un *desfile* de tipos que allá produhirán efecte; pero que aquí resultan algun tan exòtichs.

Fora d'aixó, apenas hi ha trama, ni situacions. Los personatjes diuhen xistes y espatotxadas y en aquest sol recurs estriba l'èxit de la producció.

LICEO.

Ab molt bons auspícis ha comensat la nova temporada lírica.

Opera de inauguració: *La Gioconda*, ab la particularitat de cantarla per primera vegada á Barcelona las Sras. Borelli, Vidal y Pini Corsi y de debutar lo tenor Lucignani completament desconegut del nostre públich.

Distintas vegadas nos hem ocupat de l'ópera de Ponchielli. Tothom sab que careix de unitat; que las situacions están en ella algun tan aglomeradas y que únicament en l'acte darrer apareix la música propiament dramática per lluhiment dels cantants de cor y sentiment.

Ab tot y aixó l'ópera conté notables fragments en tots los actes.

Consignat aquest punt de vista, passém revista á la execució que li va cabre 'l diumenje de Pasqua.

La Borelli es la cantant ja coneguda y admirada de nostre públich: en los passatjes brillants y de forsa la veu li flaqueja; pero arriba un moment en que pot demostrar que té cor y sobre tot que té art, y, *amigo*, allá se 'n emporta 'l públich y triunfa. Aixís succehí en las últimas escenas del acte quart y sobretot en lo duo final, en qual pessa obtingué una entusiasta ovació.

La Vidal y la Pini Corsi se portaren bè.

Lo tenor Lucignani va meréixer l'aplausos del públich especialment en la romansa del acte segon. Posseheix una veu pastosa y molt afinada y 's distingeix més cantant ab naturalitat que no esforçantse per treure efectes.

En quan á n' en Laban y á n' en Visconti compartiren ab los anteriors los aplausos del públich.

La direcció, confiada al mestre Goula, notable com de costum. Las mostres d'agrado de la concurrencia subrayaren tot sovint los primors de l'orquestra, que feu maravellas, principalment en lo ball de las horas, compost per ferlas passar agradablement.

Una novelat: lo cos de coros ha sigut objecte de una reforma que 'l millora moltíssim.

Molt guanyarán ab aixó las óperas de conjunt, com per exemple *Lohengrin*, de qual execució donarém compte en lo próxim número.

Apenas tinch temps de parlar de *Carmen*, que obtingue 'l dimecres un éxit més franch qu' en la temporada anterior.

Lo nou tenor Brogi, té una veu abaritonada; pero agradable y canta ab notable gust y bon portament.

La Frandin es la *Carmen* de sempre, admirable.

En Laban se vejé obligat á repetir la cansó del torero del acte segon.

Resultat: un éxit molt satisfactori.

ROMEA.

Cap més novetat que l'estreno de un monólech trágich titulat *Cleopatra*, degut á la ploma del Sr. Tomasino é interpretat per la primera dama Sra. Abella.

L'obreta está primorosament escrita, y l'autor de la mateixa fou cridat á l'escena al final de la representació.

La proba del telò metálich que s'ha efectuat en aquest teatro, dona seguretat completa al espectador, en lo desgraciat cas de un incendi.

Per dilluns s'anuncia 'l benefici del inteligent y laboriós actor Sr. Valls, qui l'ha dedicat al fotógrafo Sr. Esplugas. Forman part del programa lo drama catalá «*Senyora y majora*» de D. Frederich Soler, y la comedieta «*Las tres alegrías*» del Sr. Arnau.

Dimars y dijous se donarán las representacions sexta y séptima de la aplaudida comedia *Lo plet de 'n Baldomero*, en la que tan se distingeix la companyia, y en especial lo primer actor y director Sr. Fontova, que ha fet del tipo de Sr. Jaumet una de las més hermosas creacions del *Teatro catalá*.

NOVEDATS.

Ab bon peu comensa la campanya la empresa d' aquest elegant teatro. Apart del numerós repertori de comedias en dos actes que la companyia del Sr. Tutau posa en escena ab lo carinyo que acostuma, la base dels espectacles sembla que serán grans balls d' aparato, presentats del modo que sab ferho l' empresari d' aquest local.

De moment s' ha comensat ab lo *Lohókeli*, ball ja conegut, pero olvidat, y que avuy torna á ser nou. Las hermosas decoracions de 'n Soler y Rovirosa brillan com sempre, omplint d' assombro als espectadors que van de sorpresa en sorpresa, desde que s' alsa 'l telò fins que cau, després del admirable apoteosis del últim quadro.

Lo passatge musical de las pedras produheix lo mateix efecte de sempre, mereixent cada vespre 'ls honors de la repetició, com igualment lo gran *pas á dos* per las primeras bailarinas Milon y Pollini, que son dugas bonas adquisicions y que s' han guanyat completament las simpatias del públich que ompla de gom á gom lo teatro á cada representació.

Tenim *Lohókeli* per días: los que ja l' han vist hi tornarán, y 'ls que encare han de veure'l no deixarán de aprofitar l' ocasió.

TÍVOLI.

Cuba libre, obra ab que s' ha inaugurat la nova temporada en aquest teatro, es del género de *Los sobrinos del Capitán Grant*, encare que de més petites proporcions.

Prenent per pretext un viatge, l' espectador assisteix á varias escenas que 's desarrollan en lo camarot y sobre la cuberta d' un vapor-correu, en lo port de l' Habana y en los boscos de Cuba, acabant per veure l' alegoria de la pau del Zanjón, que terminá felisment la guerra cubana.

Hi ha varias decoracions novas, de molt efecte, especialment la que representa l' entrada del vapor-correu en lo port de l' Habana en lo moment de sortir lo sol; quadro plé de veritat y d' ilusió ab que s' acaba 'l primer acte.

La música es agradable; l' acreditada marca del mestre Caballero no desmereix may. Lo coro á veu solas—imitació del género popular—que 's canta sobre la cuberta del vapor, es sumament original y ha caygut en gracia al públich, que 'l fa repetir cada vespre. Lo duo dels dos guerrilleros—acte segon—es també molt nou y mereix los honors de la repetició.

La execució bastant cuydada. Deixant per sentat qu' en general tots los artistas que treballan en *Cuba libre* ho fan ab molta discreció y bona voluntat, debém fer especial menció de las senyoras Fuertes, Seuba, Leyda y Ragner—que presenta una *ballena* deliciosa—y dels Srs. Puig, Sala, Capdevila—l' aixerit ex-actor cómich de Novedats,—Gil y Navarro.

CATALUNYA.

¿Que diuen: que no han anat á veure 'ls putxinetlis de 'n Holden?

¿Y donchs que fan?

Jo 'ls asseguro qu' es l' última perfecció dintre del género. En alguns moments arribarán á perdre la noció de lo fingit. Aquells ninotets de mitj metro d' estatura 's mouhen ab un desembrás, ballan, caminan, corran, saltan y gesticulan de una manera tan real, que sembla que siguin de carn y ossos y que posseixin vida y voluntat propia.

Los *germans Blondin* ab sos traballs en la maroma y 'l clown Bobby ab sas camas de fusta 'ls trasladarán á qualsevol Circo Equestre. Lo concert de negres es un número brillant y d' efecte. L' esqueleto animat es l' última paraula de l' habilitat en materia de putxinelis.

Son pantomimas sumament divertidas y de un gust inglés molt pronunciat la tituladas *La beldat y la bestia*, *Broodway á Nova-York*, *La papallona fugitiva* y *Boby en lo restaurant*, y finalment lo somni de las mil y una nits forma un apoteosis brillant y de gran efecte.

En una paraula l' espectacle es notabilíssim, tan propi de la gent menuda com de la granada, y confirma plenament los elogis de la premsa extranjera.

N. N. N.

EGO TE ABSOLVO.

—¿Teniu res més que 'us acusi?...—
preguntava lo confés,

donant per llesta la farga,
á un encongít penitent.

—Sí, Pare, un pecat horrible,
y de tal magnitud es,
que fins temo que al nombrarlo
las parets n' hagin esment.

—Sens temensa podéu dirlo,
Déu vos escolta en lo cel
y tindrà en compte sens dupte,
en lo seu judici etern,

que si gran fou lo delicté,
la contrició es gran també.

—Lo confessarlo m' espanta...
no t'è perdò... m' esfareheix

son recòrt... y la conciencia
se complau dantme torment.

Entorn de mí, sols veig sombras
evocadas del Infern...

tinch pòr cervical que no 'm deixa
sossegat un sol moment...

ay, Pare, si jo podia
dés-carregar-me aquest pés

repositant en vostre falda...
¿Voléu fer la gracia?... —Entréu.

(Aquí, lo penitent abandona la reixeta del confesonari y s' introduheix en ell al objecte de fer ab tot secret sa confessió complementaria.)

—Me remordeix la conciencia,
Pare, d' havé un furt comés.

—¿La penyora?

—Es un rellotje

d' or y brillants... ¿lo voléu?...
es vostre...

—De cap manera
puch acceptar lo present,
y per bè de la vostr' ànima
prechvos de no parlar més
ab tal llibertat. Tornéulo
á son duenyó.

—Ja l' hi he ofert.

—¿Y qué ha dit?

—Que de cap modo

pot acceptarlo... ¿l' voléu?

—Injuriosa es la pregunta,
pecador, y 'us advertesch
que si torna á repetir-se
vos enjagaré á passeig.

LLUNA DE MEL.

—Sempre 'm tindrás als teus peus...
 sempre t' estimaré així...
 —¿Y no te'n cansarás may?
 —No ho temis, ¡primer mori!

Lo rellotje, no es pas vostre.
 —Donchs, diguéu que n' haig de fer.
 —Oferirlo altra vegada
 al duenyo llegítim seu.
 —Mes, ja...

—D' altre modo, 'us juro
 que per vos no hi ha remey.
 —Ho he intentat segona volta,
 l' ha refusat ab desdeny
 y ofés ja de mas preguntas
 per poch m' enjega á passeig.
 —Sent així... 'l rellotje es vostre,
 mes, en pach del furt comés,
 vendréu lo cós del delicte,
 me portaréu los diners
 y jo vos en diré missas
 porque Dèu vos vulga al cel.
 En nom del Pare y del Fill...
ego te absolvo, fill meu.

Lo penitent, tot contrit,
 toca 'l dos ab molt delit;
 casi en lo precís moment
 en que 'l Pare reverent
 adverteix, esparverat,
 ¡¡que 'l rellotje l' hi han robat!!

J. BAUCELLS PRAT.

Divendres va reunir-se la Junta municipal.
 Los vocals associats, ab escepció de un ó dos,
 van aprobar los pressupostos adicionales sense
 ferhi la més mínima observació, oposantse avants
 á que quedessin sobre la taula.

No pot queixarse D. Francisco de Paula: li ha

sortit una junta municipal tan económica de sa-
 liva, com pródiga de gastar los diners de Bar-
 celona.

A un vocal associat, al sortir de la Casa Gran,
 van dirli:

—Home, sembla mentida, que haguéu deixat
 passar certas cosas, sense dir res.

—Ja veurás noy—va respondre l' interpelat—á
 só de timbals...

—¿No s' agafan llebras?

—Nó, ca: á só de timbals no s' agafan actas de
 regidor.

—¿Y donchs que 'us proposéu?

—Res, fer l' aprenentaje de concejals, y tenir
 content al amo.

Una reforma.

Mal per mal, lo ciudadá benemérit podría en-
 carregar la construcció dels vocals associats, á
 qualsevol guixaire, fent de manera que tingues-
 sen la forma de conillets.

Lo día que 'ls necessités, los arrengrareria en
 lo salò de sessions, y després podría ficarlos al
 armari, per tornarlos á treure 'l día que hagues-
 sen de aprobarse nous projectes.

Los vocals associats de aquesta forma farían lo
 mateix efecte que 'ls de carn y ossos, y no exigi-
 rían altre cuydado qu' espolsarlos ab lo plumero
 cada vegada que 'ls haguessen de fer servir.

Lo día del dijous sant va haverhi dos alarmas
 en l' iglesia de Sant Jaume.

La primera va produhirla un quinqué de pe-
 tróleo al inflamarse.

La segona va ocasionarla un ciri del monu-
 ment, calant foch al sobrepellís de un escolanet.

Lo govern hauria de pendre una resolució
 enérgica per l' istil de la que pensa adoptar en
 los teatros.

Consistiría la tal resolució en fer tancar totas
 las iglesias que dintre de quinze días no hagues-
 sen instalat la llum eléctrica.

Sembla que 'l cabildo catedral ha prés una re-
 solució que farà riure á tots los amants de las
 Bellas Arts.

Tracta, nada menos, que de pintar de vert, las
 magnificas reixas de las capellas del claustre.

¿Veritat que aquesta pintada de vert, *deixa blau*
 á qualsevol?

Lo cabildo un cop posat á fer gasto no hauria
 de detenirse aquí.

Comensi á calcular que las parets interiors de
 la Basílica son torradas, casi negres, fúnebres,
 totas tacadas.

¿No li sembla que ha arribat l' hora de ferlas
 empaperar?

A dos ralets la pessa, venen uns papers molt
 macos.

Restablert de la seva llarga y molestosa enfer-
 metat lo nostre estimat amich y popular dibui-
 xant D. Manel Moliné, desde la próxima senma-
 na tornarà á amenisar las columnas de LA ES-
 QUELLA ab lo seu xispejant é inagotable llapis.

La Campana de Gracia ha sigut més afortu-
 nada que nosaltres pues, segons tinch entés, la
 primera lámina que 'l celebrat dibuixant ha fet

es la que 's publicarà en lo próxim número d' aquest periódich.

Un parrafet de un sermó predicat divendres sant en la iglesia de Sant Pere de las Puellas:

«¡Quanta diferencia entre la humiltat de Jesucrist y la vanitat de certs homes! Hi ha individu que si 'l nombréu regidor ja se li ompla 'l cap de vent. Y no dich res si á aquest regidor li poséu á las mans la vara d' arcalde. Llavors, al ser arcalde, contempléulo com se pavoneja!»—

¡Ay D. Francisco de Paula de las mévas entranyas! Vés qui havia de dirli que després de casat lo tirarian trona avall!

Ab lo nom de *Café americano* ha tornat á obrir las portas l' antich *Café nou* de la Rambla, famós centro de reunió de tot lo qu' en Barcelona significa y val alguna cosa y per quals salons han desfilat durant una larga série d' anys totas las notabilitats artísticas, políticas y literarias que han visitat aquesta capital ó que han viscut algun temps entre nosaltres.

Lo local, conservant la antigua distribució ha suferit una restauració molt acertada, que 'l millora extraordinariament. Lo primer saló queda reservat per café, lo mateix que 'l salonet—molt ben decorat per cert—que hi ha prop de la entrada.

En quan á la gran sala de las columnas y 'l salonet árabe, quedan ocupats per billars en sa totalitat, veyentse únicament algunas taulas de café per las voras.

Per ara 'l *Café americano* no es més que café; pero á primers del mes próxim será també restaurant, pel qual sembla que 'l Sr. Florensa está acabant un rich surtit de *vajillas*.

Desitjém moltes prosperitats al actual propietari, esperant que prompte 'l *Café americano* eclipsará la fama que en sos millors temps alcanzá 'l popular *Café nou*.

Fa temps que 'l senyor marqués de Alós, per una de aquellas tossuderias que converteixen á certs propietaris en reys absoluts de las sèvas fincas, tè interrompuda la carretera que puja á Vallvidrera, desde Sarriá.

La carretera, al arribar á la finca del Sr. Marqués s' esborra y 'l passar per allí en carruatge es sumament perillós.

Dilluns de Pascua tornavan de alla dalt uns joves en una tartana, y al penetrar en la finca del Sr. Marqués, la tartana va volcar, anantse'n rost avall. Resultat: dos morts y alguns ferits.

Afortunadament tots eran de tercera classe.

Y ara 'l Sr. Marqués podrá afegir un nou timbre al seu escut. Aquest timbre podrá representar una tartana volcada.

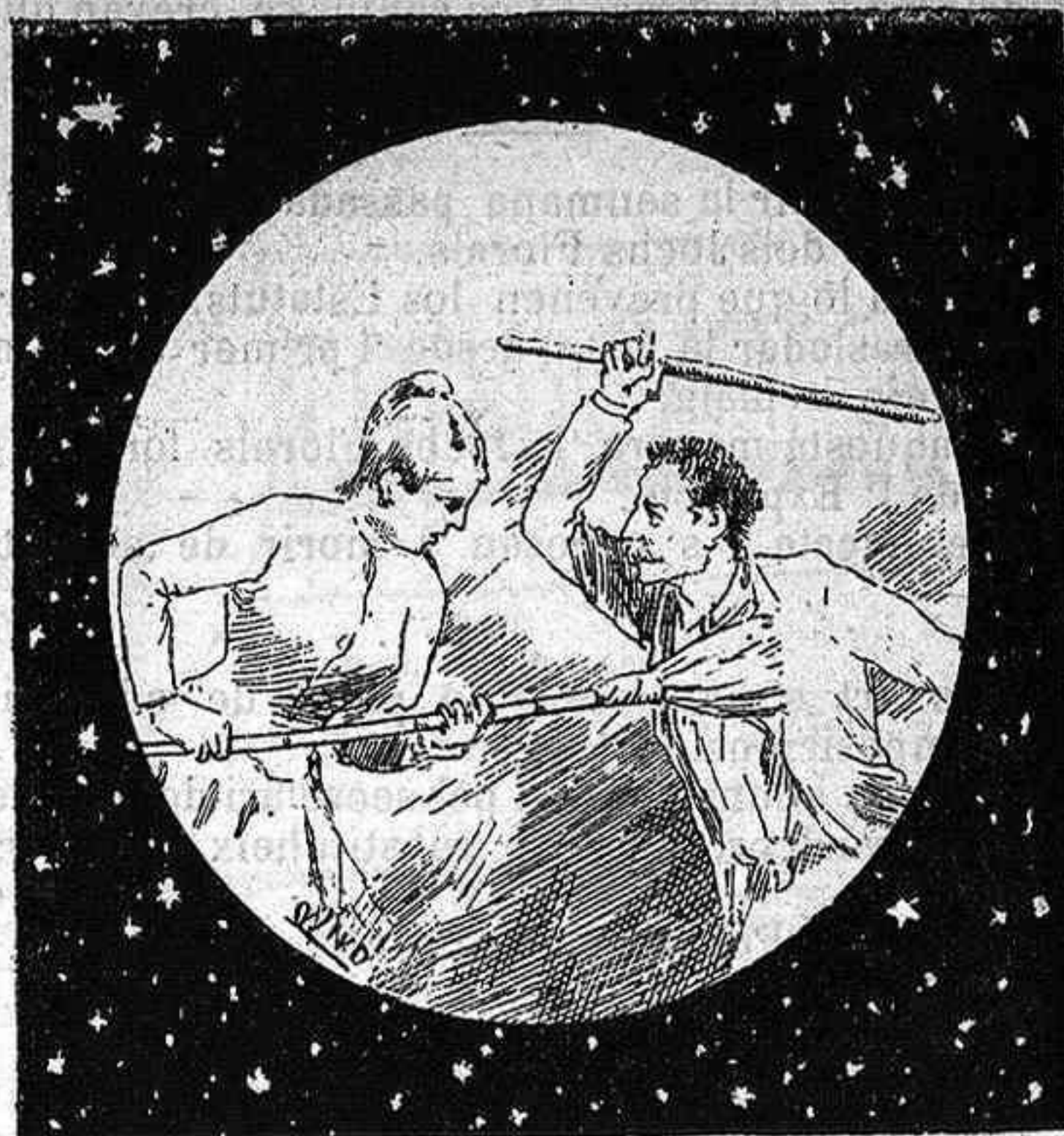
D. Jaume quan arriba 'l dijous sant fa la competencia al rey.

Reuneix á dotze pobres á casa s' va, y 'ls atipa, confiant l' ápat á n' en Justín.

Lo *menu* de aquest any, va ser com segueix:

«Salsa de cigrons.—Arrós á la marinera.—Granadins á la Real.—Filets de llus replens.—Llagosta á la Cardenal.—Pastel de salmón.—Llubina ab salsa tártara.—Pésols á la crema.—Biscuit glacé.—Tortadas.—Pinyas ab almíbar y postres variats.»

LLUNA DE FEL.

—¡Poca pena!—¡Mala sombra!
—¿Aixó es lo que 'm vas jurar?
—¿Y aixó es lo que 'm vas prometre lo dia que 'ns vam casar?

Y res de puros Los cigarros D. Jaume se 'ls guarda per ell.

No tinch de fer cárrechs á D. Jaume per la sèva esplendidés, que més m' estimo—sobre tot tractantse de pobres—véurel espléndit que tanyo.

Pero ¿no li sembla que lo que li costa un ápat tan suculent y exquisit, valdria més repartirho en bona moneda, perque 'ls pobres durant un mes se fessin una bona olla?

Fins á la Plassa nova s' hi ha colocat una farola de cinch fanals, per l' istil de los que van escampantse pèl Passeig de Gracia.

No ho trobin extrany.

Jo proposo que la farola de la Plassa nova s' augmenti ab dos brochs més: que 'n tingui set com lo Tabernacle.

Y demano ademés que s' hi coliqui una inscripció que digui:

«Aquí en aquesta plassa va neixer lo Ciudadá benemérit.»

Lo panorama de Plewna 's veu cada dia més concorregut.

Per correspondre al favor del públich l' empresa s' ha inginyat de manera que l' obra de Phillipoteaux podrá visitarse tan de día com de nit.

A tal efecte 'l Panorama estará iluminat ab llum eléctrica.

Al passar aquest día per la Plassa de Sant Jaume, vaig cassar al vol lo següent diálech:

—Ay, ay, ¿qué fan als balcons de la casa gran?
—¿Que no ho veus? Están adobantlos.
—¿Y donchs que s' havían espatllat?
—Sí, noy... ¿No 't recordas de l' explosió?
—Com soch de fora... no 'n sabia res. ¿Es á dir que va haverhi una explosió?

—Ca res... Un gran tró y vinga caure fustas, vidrieras y desferras... Los vehins se creyan que l' arcalde tirava la casa per la finestra.

Res vaig dir la senmana passada de la reunió de adjunts dels Jochs Florals.

Contra lo que prevenen los Estatuts, va acordarse traslladar la festa, desde 'l primer al últim diumenje de maig.

D' aquesta manera 'ls Jochs Florals formarán part de l' Exposició.

Y en efecte... s' exposan á morir de aquesta feta.

Mès tart s' ha prorogát lo plasso de admissió de composicions.

Y en un anunci suscrit pèl secretari del consistori, lo verb prorogar se substituheix per *perllongar*.

Paraules indiscretas
com estes se n' escriuhen:
ploréu, ploréu ninetes;
no saben lo que 's diuhen.

Dissapte vaig assistir á la inauguració dels vapors batejats ab lo nom de «Golondrinas» ó com si diguessem «Aurenetas» destinats al servey de passatjers, per l' interior del Port, desde la porta de la Pau á la Barceloneta.

Los vapors son molt elegants: tenen banchs de fusta á dreta y esquerra, quedant un espayós pasadís central, per atravessar l' embarcació de un extrem al altre. Aquesta disposició y las finestretas provehidas de cristalls, recordan los cotxes del tranvia.

Los empresaris senyors Maristany germans y Cadira, van obsequiar als concurrents ab un espléndit berenar.

La Junta de l' Obra de Santa Mónica s' está picant las crèstas ab lo rector de la mateixa iglesia.

Lo rector estava queixós de que l' obra no ha gués celebrat la festa de Sant Joseph, y la Junta 's disculpa de no haverho fet per falta dels adornos indispensables al efecte, de que careix, per culpa Dèu sab de qui.

Mès avall afegeix en un remittit que ha vist la llum en lo *Diari de Barcelona*:

«Nada dirá la expresada Junta de las arañas de cristal, colocadas á su pesar en el citado templo con ocasión de la fiesta mencionada; pues que el sentido común, formando coro con las prescripciones de la Iglesia, rechaza de los templos consagrados al Señor los adornos destinados á lugares en que se dan bailes, espectáculos públicos y demás diversiones non sanctas, por ser vituperable el que se dedique al culto del Señor y sus Santos lo que ha fomentado y continuará fomentando el de Satanás y sus adoradores.»

Sr. rector de Santa Mónica béguis aquest ou. Vosté sí que podrà dir:—Cría obrers y se 't enfilarán á la corona.

Segons notícias, *La Espanya industrial* quedarà convertida dintre de poch temps en una fàbrica de tabacos.

La de ca 'n Batlló 's deya que 's transformaría en un quartel.

De aquesta manera 'ls dos establiments més importants del Plá de Barcelona tindrán un ús més espanyol que 'l que han tingut fins ara.

L' un quartel; l' altre fàbrica de coraceros. No dirém que Catalunya no progressi.

L' escena á Santander.

Al teatro 's donava una funció y en l' atmósfera se disparava un castell de foch.

Tot de un plegat sona un tró tremendo, horrorós.

Y una nena hermosa com un angel cau desmayada en brassos de un jove corrido que 's trobava casualment al seu costat.

¡Quina ganga!

Lo desmay va passar; la tempestat també.

La nena va retirar-se.

Y 'l jove saborejant ab delicia 'l recort de aquella aventura tan agradable, va posarse la mà á la butxaca del' armilla: la cadena del rellotje li penjaba... y 'l rellotje havia desaparegut.

Tant se val, quan se tè una noya maca y desmayada als brassos, lo primer que s' olvida son las horas.

Una frase de un professor de piano:

—Deyan los antichs que la música domestica á las fieras. Donchs jo fa més de cinch anys que passo 'l día tocant lo piano y aquesta es l' hora que no he lograt domesticar á la m' va sogra.

UN PINTOR DESGRACIAT.

Está pintant lo désert,
lo vent comensa á bufar,
lo cel obra las aixetas
y tot ho enjega á rodar.

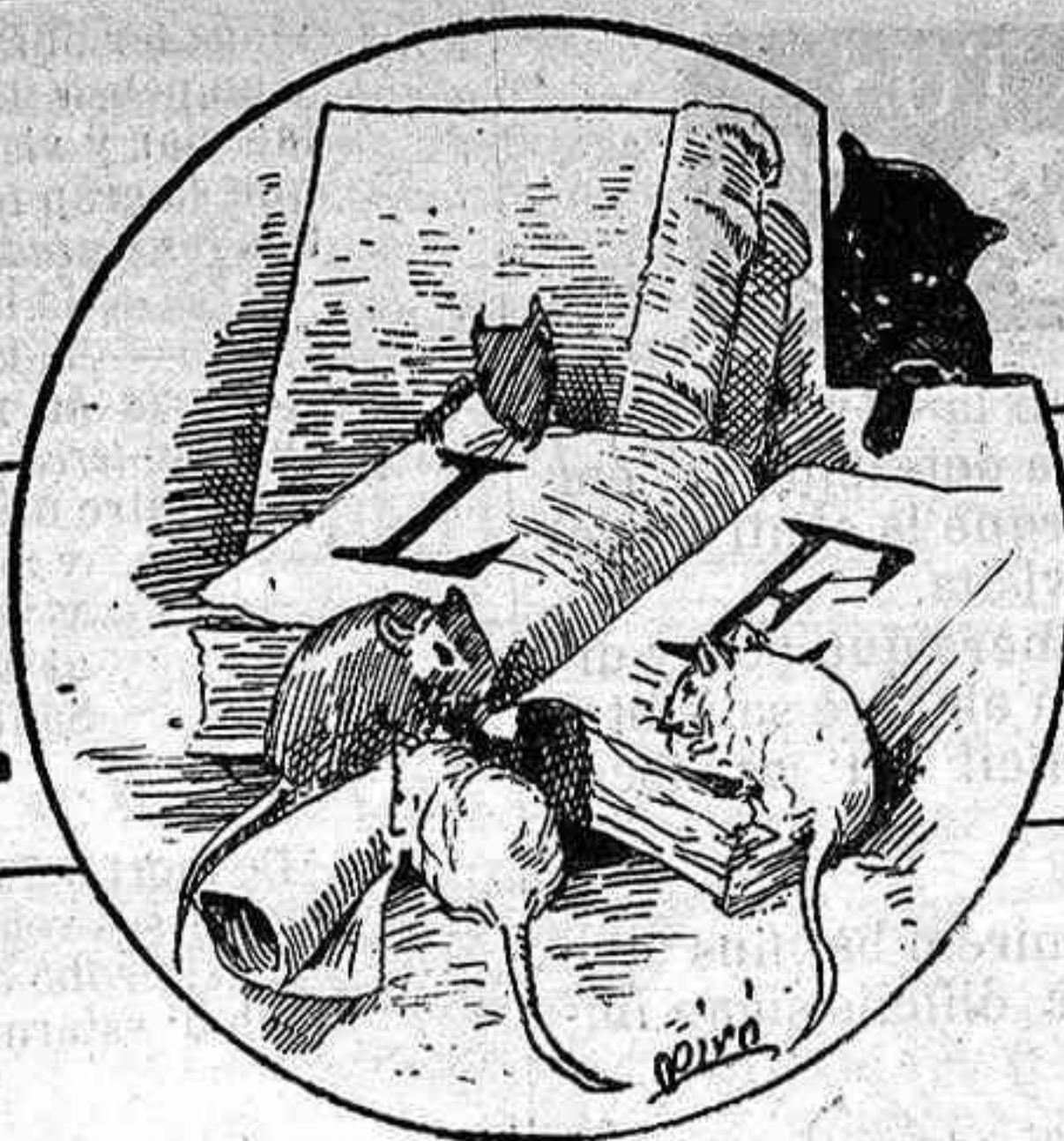
Lo sol per fi ja ha sortit,
la tempestat ha passat
¡sòls s' ha salvat lo tarot!
Y encara molt transformat.

RAMBLA

DEL MITJ

LLIBRERIA

ESpanyOLA

N.º 20

BARCELONA

LA VIDA EN MADRID EN 1887

POR ENRIQUE SEPÚLVEDA

Ilustrada con profusión de grabados de JUAN COMBA.—Forma un volumen en 8.º de más de 500 páginas y vale Ptas. 5.

S. FARINA

AMOR TIENE CIEN OJOS

Versión castellana de WALDO G. ROMERA, y con ilustraciones de P. Carcedo y M. Urrutia.—Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

PAUL DE KOCK

LA RIVAL DE SU HIJA

Un tomo en 8.º con cubierta al cromo, Ptas. 1.

ARTHUR A. MATTHEY

EL REY DE LOS MENDIGOS

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

EL PASADO DE UNA MUJER

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

XAVIER DE MONTEPÍN

EL ASESINO DE MARIETA

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

La Mujer del Prusiano

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

¡FLOR DE UN DIA! * ESPINAS DE UNA FLOR...

NOVELAS INSPIRADAS EN LOS DRAMAS DE SU MISMO TÍTULO, POR

MANUEL ANGELÓN

Dos tomos en 8.º con cubierta al cromo, Ptas. 6.

ESPAÑA TAL CUAL ES

POR VALENTÍN ALMIRALL

Traducida del francés por C. G. — Ptas. 1.

R. D. PERÉS

CANTOS MODERNOS

Ilustrados por APELES MESTRES.

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

EL AÑO PASADO

LETRAS Y ARTES EN BARCELONA, por JOSÉ YXART

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bè en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá à volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Una mamá embabiecada ab la seva filla que grapeja 'l piano de una manera detestable, s' empenya un dia en ferla tocar perque la senti un senyor que 's troba á la casa de visita.

La noya se 'n surt de la manera que pot, y dirigintse al senyor, diu la mamá ab ayre satisfet:

—¡Si sapigués vosté lo difícil qu' es tocar aquesta pessa!

Lo senyor li respon:

—Cregui senyora que no anirém bè fins que aquestas cosas en lloch de ser difícils sigan impossibles.

Se está celebrant un casament: lo capellá llegeix als nuvis l' epistola de Sant Pau, y al arribar al passatge que diu: «La dona seguirá sempre al seu marit,» la nuvia exclama:

—Aixó sí qu' es impossible.

—Per quin motiu? pregunta 'l capellá.

—Perque 'l meu marit es revisor de ferro-carriils.

En Paco, home rumbós y aficionat á donar reunions y convits, té un gran defecte: los vapors del champany se n' hi pujan al cervell ab la major facilitat, y un cop está alegre no hi ha Déu que 'l contingui.

A la sortida de la reunió, un dels concurrents pregunta á un amich:

—Ab franquesa ¿qué t' ha semblat en Paco?

—¡Un gran tipol! Ha fet admirablement los deshonors de la casa.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Car-bo-ni-ca.*
2. Id. 2.ª—*Mi-que-la.*
3. ANAGRAMA.—*Monas-Manso*
4. MUDANSA.—*Pal-Mal-Val-Sal-Ral.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*La comedia social.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Calderon.*
7. CONVERSA.—*Vidal Vuyt.*
8. GEROGLÍFICH.—*La Quaresma tè set semanas.*

XARADA-CANSÓ.

I.

(Música de «La Gran vía»).

Pobre-Quico
de Paula Rius y Taulet
quina-feyna
se li ha girat, ay, pobret,
ab aquest gran romanso
que vol *segona* una Exposició,
del matí al vespre no para
treballa molt y res fa de bo.

No s' hi veu de cap ull
pro á *hu* 'm sembla que la sanch li bull
ara aquí—ara allá,

vinga fer obras, jardins y gastá,
y no pensa 'l *benemérit*
tan clar y vist que aixó es
que la gran *total* y crissis
tots los *ciudadans* la tindré després
la tindré després
la tindré després.

Quarta-hu me sembla senyor don Paquito
que *dos-terça-quatre* un plan molt ben fet,
que dintre un armari *EXPOSARSE* podria
y així 'l mon veuria
y veneraria
al *pelut apóstol*...
Sant Rius y Taulet.

J. STARAMSA.

II.

De mort á *Total* odio,
finch á sos vehins quimera,
puig si provo de quedarm' hi
finch d' estarmhi en *dos-primera*.

LORELLAP SASAC.

MUDANSA.

A la *tot* al Senyó, Eudalt
li va caure un xich de *tot*
y ara li ha sortit tan mal,
que, segons diu son nebot
no crech que tingui *total*.

JAPET DE L' ORGA.

ANAGRAMA.

En lo *total* de l' escala
una *tot* vareig trobar,
y després de molt mirar,
vegí noy, que no era mala.

PEPE RAMOGOSA.

TRENCA-CLOSCAS.

PERO... MIRA 'L ROM.

Combinar aquestas lletras de manera que diguin lo nom de una producció catalana.

SUTERO FUROR Y C.^a

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom d' home.
- 7 5 4 5 6 5 7 8.—Nom de dona diminutiu.
- 3 4 2 5 8 9 6.—Ciutat de Fransa.
- 1 4 8 9 6 8.—Nació de Europa.
- 8 9 7 3 9.—Nom d' home.
- 6 8 9 6.—Poble de Catalunya.
- 7 5 6.—Als cafés n' hi ha.
- 2 8.—Nota musical.
- 1.—Consonant.

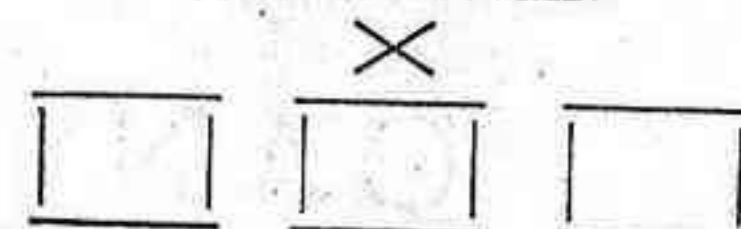
R. TIVENCHÁ.

QUADRAT NUMÉRICH.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horisontalment donguin los següents resultats: Primera ratlla: una consonant—Segona: la part més alta d' una montanya—Tercera: nom d' una planta americana.—Quarta: nom d' home.—Quinta: nom de dona.—Sexta: nom que 's dona á una especie de poesia lírica.—Séptima: vocal.

MARANGY.

GEROGLÍFICH.

ACA

N

PAR

P. TRGLI.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.